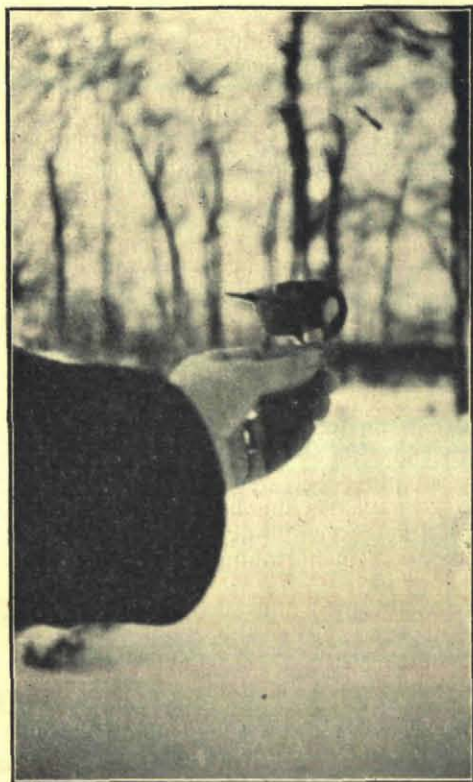

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Mierentabel. — Van Dr. Stärcke's Mierentabel zijn nog eenige overdrukken beschikbaar. Ze wordt u toegezonden op ontvangst van een postwissel groot f 1.— of storting van een gelijk bedrag op postgiro 16373 Jac. P. Thijssse, Bloemendaal. T.

Makke Meezen. — Bijgaand kiekje van een meesje is door mij gemaakt gedurende de 2e sneeuw- en vorstperiode die wij hier in den Haag meemaakten. 's Morgens om 10 uur begaf ik mij naar „Marlot" gewapend met fototoestel en pinda's. Ik kreeg achtereenvolgens een stuk of zes meezen te gast om een pinda uit mijn hand te snoepen. Nu hield ik op mijn linkerhand het meesje en met mijn toestel, voorzien van een portretlensje onder mijn rechterarm, maakte ik een momentopname van $\frac{1}{25}$ sec.

Den Haag, 26 Januari '28. P. H. BOUTER.
P.S. Ik lokte de vogels door fluiten.

De Muskusrat. — Naar aanleiding van de alarmeerende berichten over groote schade, die de bisamrat zou hebben aangericht in boomgaarden in de Rijnstreek, welk bericht tot gevolg heeft gehad, dat in verschillende bladen in Nederland artikelen over het van de bisamrat voor ons land dreigend gevaar zijn verschenen, is in Duitschland geïnformeerd naar de juistheid van dat bericht en naar de verbreiding, die de bisamrat op dat oogenblik heeft.

Prof. Dr. E. Schaffnit, directeur van het Instituut voor Plantenziekten aan de Landbouwhoogeschool te Bonn deelt ons mede, dat het bedoelde bericht volkomen onjuist is. De bedoelde schade werd niet veroorzaakt door de bisamrat, maar door de gewone woelrat (*Arvicola amphibius*), welk knaagdier ook bij ons meermalen boomwortels afknaagt. Door Prof. Schaffnit's vriendelijke bemiddeling ontvingen wij ook bericht van dezelfde strekking van de Biologische Reichsanstalt. Uit het daarbij gevoegde kaartje blijkt, dat de het dichtst bij de

Nederlandsche grens gelegen plaats, waar de bisamrat in Duitschland tot nog toe waargenomen is, nog altijd ruim 250 K.M. van onze grens verwijderd ligt, nl. nabij Magdenburg.

Ook de Rijkslandbouwconsulent te Berlijn, Ir. A. H. Joustra, heeft zich met het doel, nadere gegevens te verkrijgen, met de Biologische Reichsanstalt in verbinding gesteld; in overeenstemming met het bovenstaande deelde men hem daar o a. mede, dat de westelijke grens van het verbreidingsgebied van het dier ongeveer getrokken kan worden van Stendal (ten N. van Magdenburg) over Erfurt naar Schweinfurt (ten N. van Würzburg).

Wij kunnen er dus wel gerust op zijn, dat vooreerst nog geen gevaar dreigt voor een invasie van de bisamrat vanuit Duitschland

In sommige bladen is ook een bericht gepubliceerd over een mogelijker wijze reeds aanwezig zijn van de bisamrat in Nederland, en wel te Zeegse.

Voor zoover dit thans is na te gaan heeft men daar vermoedelijk met zeer groote exemplaren van de gewone bruine rat (*Mus decumanus*) te doen gehad. Mede in verband met den grooten afstand, waarop het dier nog van Nederland verwijderd is, is het in de

hoogste mate onwaarschijnlijk, dat het inderdaad reeds te Zeegse aanwezig zou zijn.

Ter verdere geruststelling zij hier nog medegedeeld, dat de Plantenziektenkundigen Dienst ten volle doordrongen is van de gevaren, die het binnenkomen van de bisamrat in ons land tengevolge zou kunnen hebben, zoodat de Dienst bij voortdurende zijn volle aandacht op dit gevaar gevestigd houdt en niet zal nalaten, zoodra het noodig wordt, alle noodige maatregelen tot beperking van en volledige inlichtingen omtrent dat gevaar te nemen.

Het plaatsvervangend Hoofd v. d. Plantenziektenkundigen Dienst:
T. A. C. SCHOEVERS.

Aanvullende mededeelingen. — Naar aanleiding van het belangrijke artikel van Dr. C. Eykman in de Decemberaflevering 1927 van „De Levende Natuur” en het reeds in 1925 verschenen werk „Voorkomen en Trek der in Nederland in het wild waargenomen vogelsoorten” door Dr. G. J. v. Oordt en Jan Verwey wilde ik het volgende vermelden:

Ralreiger (*Ardeola ralloides* Scop). In de eerste helft van Augustus 1923 zag ik op een morgen in een rietoevertje op de Loosdrechtsche plassen een roomgeelwitte reigerachtige vogel staan, die bij behoedzaam naderen tot op een afstand van 25—30 M. geobserveerd en als *ralreiger* herkend kon worden. Toen hij opvloog, deed mij zijn vlucht en houding met ingetrokken hals veel aan die van het woudaapje denken. Den volgenden dag en toen nogeens 2 dagen daarna nam ik den vogel telkens in dezelfde buurt waar. Ik vernam dat ook eenige broodjagers in het dorp een vreemden witten vogel hadden gezien en er op loerden, waarbij ik nog trachtte het onheil af te wenden, doch hoorde er niet meer van.

In het jaar daarop, op een Zaterdagavond den 16 Augustus 1924 ontmoette ik een mij bekend jager met een geschoten *ralreiger*, terwijl hij feitelijk niet wist wat ermee te doen. Hoewel ik geen vogelcollectie er op na houd, vond ik het jammer dit exemplaar te laten vergaan en liet ik het door den bekenden praeparator den heer H. van Zanden opzetten. Het betreft een mannelijk exemplaar en is sedertdien in mijn bezit.

Groote pieper (*Anthus richardi richardi* Veill). In November 1922 kwam ik in het bezit van een dood exemplaar, dat op een vinkebaan onder Wassenaar was gevangen, doch door een slag van de randlijn van het net was gedood en aan den snavelwortel was beschadigd. Men had den vogel voor een vreemde leeuwerik gehouden. Ik schonk dit exemplaar aan den heer H. van Zanden, kan het echter thans na diens overlijden ondanks mijne naspeuringen niet meer opsporen. Enkele dagen later kreeg ik een levend exemplaar dat ik den winter over bij mij thuis hield, om deze vogelsoort nader waar te nemen en eventueel den zang te leeren kennen, waarna ik den vogel aan den Haagschen Dierentuin schonk, waar hij nog ruim 2½ jaar heeft geleefd. Ik was tevens in de gelegenheid aan genoemde vinkebaan nog een levend exemplaar waar te nemen, dat niet gevangen werd. Het geldt hier dus de waarneming van 3 exemplaren in November 1922.

IJsgors (*Calcarius lapponicus lapponicus* L). In November 1922 kwam ik in het bezit van 3 levende exemplaren, 2 ♀ en een ♂. Het ♂ hield ik eenige maanden thuis en gaf het daarna evenals tevoren de wijfjes aan den Haagschen dierentuin, waar de vogels van 3—5 jaar hebben geleefd. Een ♀ was onder Monster en de beide overige vogels onder Wassenaar gevangen.

Groote Kruisbek (*Loxia pityopsittacus* Bork). In den morgen van den 25 Juli 1927 nam ik in den tuin van een villa onder Oud Loosdrecht, opmerkzaam geworden door den lokroep (klinkend als: tok tok tok) 3 kruisbekken waar, die in den top van een pruimboom zaten. Ik had ruim den tijd, om naar binnen te gaan en mijn kijker te halen en de vogels op mijn gemak nog een tiental minuten waar te nemen. Het waren jonge exemplaren, de rug was grauw, de borst lichter met overlangsche donkere streepen, zooals de borst van een grauwen vliegenvanger, en ze waren zeer omzichtig bezig bladluizen van de jonge uitloopers af te lezen en geheel niet schuw. Bij het wegvliegen, waarbij zij zeer op elkaars lokroep letten, vloog uit een naburigen boom nog een 4e vogel, dien ik tevoren niet had opgemerkt. Het maakte den indruk van een bijeenhoorende groep, wellicht een uitgevlogen jong broedsel. In den omtrek heb ik nadien geen kruisbekken meer gezien. Daar de grootte ongeveer met die van een appelvink overeenkwam, meen ik ze als groote kruisbekken te moeten aanspreken.